

Arrest

nr. 66 066 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam voor het eerst als minderjarige toe op Belgisch grondgebied op 7 juni 2005 en diende op 8 juni 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 30 augustus 2005 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker diende op 7 mei 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 24 mei 2007 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag (bijlage 13 quater).

1.6. Verzoeker werd op 19 april 2008 gedwongen gerepatrieerd.

1.7. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in 2009 wederom naar België en diende op 31 maart 2011 een derde asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 mei 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, afkomstig van Voskehat (Echmiatsin). Nadat u had vernomen dat uw ouders in België waren, verliet u Armenië op 2 juni 2005 en op 7 juni 2005 kwam u in België aan. Op 8 juni 2005 vroeg u voor het eerst asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 29 november 2005 werd u een bevestigende beslissing van weigering van verblijf betekend, waartegen u geen beroep aanhangig maakte. Op 7 mei 2007 vroeg u voor de tweede keer asiel aan in België. Op 24 mei 2007 ontving u een bijlage 13quater – weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. U verbleef vervolgens illegaal in België. Op 19 april 2008 werd u gedwongen naar uw herkomstland gerepatrieerd. Op de luchthaven van Zvartnots werd u prompt gearresteerd door de politie. U verklaart dat u 2 à 3 dagen werd vastgehouden, hoewel u niet in staat van beschuldiging werd gesteld. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw vader. U werd een hele nacht lang geslagen. Door de slagen werd u verwond aan uw neus, één oog en één tand werd gebroken. Nadat u vrijkwam ging u in uw geboorteplaats Voskehat één nacht bij uw oma logeren. Bij de agenten die u hadden vastgehouden liet u het adres van uw oma achter. Na uw kort verblijf bij uw oma ging u naar Oktemberyan, waar u onderdak vond bij een vroegere klasgenoot, een zekere A.(...) E.(...). Reeds de dag na uw vrijlating werd op het adres van uw oma een oproeping afgegeven die uitging van de politie van Echmiatsin; u moest zich in het dichtstbijzijnde politiekantoor aanmelden. U meldde zich in het politiekantoor waar u na uw aankomst op Zvartnots was vastgehouden. U werd opnieuw ondervraagd over uw vader, kreeg daarbij 2 à 3 klappen, maar aangezien u volgens Armeens recht niet langer kon vastgehouden worden, was u na enkele uren al opnieuw op vrije voeten. Nadien – u kunt niet preciseren wanneer – werden op het adres van uw oma, waar naderhand de vrouw van uw oom zich vestigde, nog 2 convocaties afgegeven, maar u meldde zich niet opnieuw bij de politie en u verscheurde de 2 convocaties. U begon met de organisatie van uw terugkeer naar België om uw ouders bij te staan en dat met de hulp van R.(...) G.(...), een goede vriend van uw vader. Uw vader verkocht het huis dat hij nog bezat in Armenië en met een deel van de opbrengst werd R.(...) G.(...) vergoed voor bewezen diensten. Begin 2009 vertrok u per vliegtuig, en vanaf de luchthaven van Zvartnots, naar Oekraïne. Vanuit Oekraïne reisde u in een personenwagen naar België. In februari 2009 kwam u opnieuw in België aan, waar u vanaf dat moment illegaal bij uw ouders verbleef. U ondervond geregeld problemen bij routinecontroles door de Belgische politie. Omdat u daarnaast voor uw ouders wil blijven zorgen, besloot u om opnieuw asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. U diende daarom een nieuwe asielaanvraag in op 31 maart 2011.

In het kader van uw huidige, in casu derde, asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van een door u verkregen Armeens paspoort en een attest van een Belgische arts. Uw ouders V.(...)T.(...)-K.(...) (O.V. 6.020.550) en M.(...) T.(...)-K.(...) (O.V. 6.020.550) zijn sinds 21 december 2006 gekend bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag, die u indiende op 8 juni 2005, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, om reden dat de toen verklaarde asielmotieven vreemd waren aan de Vluchtelingenconventie. Uw tweede asielaanvraag, die u indiende op 7 mei 2007, werd onontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, in casu derde, asielaanvraag blijkt dat u zich beroept op asielmotieven die u reeds aanwendde voor uw eerste asielaanvraag. Daarnaast vraagt u opnieuw asiel aan omdat u in België (administratieve) problemen kent omwille van uw illegale verblijfsstatuut en u wenst tevens in België te blijven om voor uw ouders te zorgen. Welnu, er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven inzake uw verklaarde problemen in uw herkomstland en inzake andere door u ingeroepen asielmotieven dient te worden besloten dat zij niet ressorteren onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uw ouders, V.(...)T.(...)-K.(...) (O.V. 6.020.550) en M.(...)T.(...)-K.(...) (O.V. 6.020.550) op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend. U beroept zich gedeeltelijk op de door uw vader ingeroepen asielmotieven, in casu de problemen die hij in 2005 zou gekend hebben omwille van het vervoeren van een vracht voor een gouverneur (CGVS p. 6, 8-10). Welnu, van deze door uw vader ingeroepen asielmotieven werd besloten dat ze een onmiskenbaar bedrieglijk karakter hebben. Aangezien de door u nieuw aangebrachte elementen (tweevoudige arrestatie bij terugkeer naar Armenië), aldus voortvloeien uit de door uw vader aangehaalde problemen die bedrieglijk werden bevonden in het kader van zijn asielaanvraag, wordt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen in het kader van uw derde asielaanvraag eveneens reeds ondermijnd. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw vader werd genomen, wordt verwezen naar de hem betekende beslissing, waarvan een kopie werd gevoegd bij uw administratief dossier. Volledigheidshalve dient hier nog opgemerkt te worden dat uw vader geen beroep tegen voormelde beslissing instelde. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in meerdere vaststellingen. Zo moet er worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor de bevoegde asielinstanties.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de duur van uw detentie nadat u gedwongen naar uw herkomstland werd gerepatriëerd vanuit België. Zo blijkt uit uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal (CGVS, p.6 & 11) dat u **2 à 3 dagen** werd vastgehouden door de Armeense politie. Echter, tijdens uw verklaring ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige asielaanvraag (Verklaring DVZ, vraag 37) beweerde u **één week lang** opgesloten te zijn geweest. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, waarop u repliceert (CGVS, p.11) dat de tegenstrijdigheid mogelijk toe te schrijven is aan een misverstand bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Welnu, dergelijke uitleg voor een aanzienlijke tegenstrijdigheid is niet afdoende, temeer u uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende en bovendien maakte u bij het begin van uw gehoor door het Commissariaat-generaal geen opmerkingen over uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er mocht redelijkerwijze van u verwacht worden dat u coherent zou zijn in uw verklaringen over tijdsaanduidingen omtrent een ingrijpende gebeurtenis als een detentie in uw land van herkomst en zeker na een gedwongen repatriëring. Uw verklaringen terzake zijn echter dermate uiteenlopend dat de geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingsfeiten ernstig ondergraven wordt.

Er werd eveneens een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure en deze in het kader van uw huidige asielaanvraag. U verklaart (CGVS, p.8-9) dat u in 2005, ten tijde van de problemen van uw vader bij een zekere **A.(...)**, een vriend van uw vader, werd ondergebracht en het was diezelfde A.(...) die u voordien was komen melden dat uw vader in het ziekenhuis was opgenomen. U verklaart daarnaast (CGVS, p.9) dat u enkel bij A.(...) verbleef in die periode en eveneens verklaart u (CGVS, p.9) dat u nooit een andere voornaam gebruikt voor de genoemde A.(...). In het kader van uw eerste asielaanvraag sprak u echter enkel over een zekere **R.(...)** (gehoorverslag dd.27.10.2005, p.11). U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid. Uiteindelijk (CGVS, p.9) wijt u deze contradictie aan het feit dat u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag mogelijk de vragen niet goed had begrepen, hetgeen niet afdoende is als uitleg. Van u mocht verwacht worden dat u de persoon, die u in 2005 op de hoogte bracht van een belangwekkend feit als de ziekenhuisopname van uw vader, en die u nadien onderdak bood, tijdens opeenvolgende verklaringen op dezelfde manier zou benoemen, hetgeen overduidelijk niet het geval is. U geeft geen enkele plausibele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

Er dient ook te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs levert van de problemen die u verklaarde gekend te hebben in uw herkomstland tussen april 2008 en februari 2009, hetgeen redelijkerwijs nochtans van u kon verwacht worden. U verklaart (CGVS, p.5) dat u in Armenië 2 of 3 keer aan de hand van een convocaties werd opgeroepen om zich bij de politie te melden; met de eerste convocaties bent u naar de politie gegaan. Aan de andere convocaties hebt u geen gevolg gegeven en u hebt ze bovendien verscheurd en weggegooid (CGVS, p.5). In het licht van de vaststelling dat uw verklaringen op meerdere punten niet geloofwaardig zijn kan dergelijke uitleg voor het ontbreken van enig begin van materieel bewijs niet weerhouden worden. Dat u uw verklaarde problemen op generlei wijze kunt staven met enig materieel bewijs bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Verder moet worden vastgesteld dat u kennelijk geen redelijke inspanningen hebt gedaan om informatie met betrekking tot uw actuele vrees voor vervolging in uw herkomstland te vergaren. Uit uw verklaringen (CGVS, p.8) blijkt dat het uw neef was die u op de hoogte bracht van het feit dat er convocaties werden afgeleverd op uw naam ten tijde van uw verblijf in Armenië in de periode april 2008 – februari 2009. Verder verklaart u (CGVS, p.8) dat u uw neef hebt getelefoneerd na uw terugkeer in België in 2009 om hem te melden dat hij zich over u geen zorgen moest maken. U hebt hem nadien niet meer gecontacteerd om te vragen of er nog belangrijk nieuws was, hetgeen u nochtans had kunnen doen, daar u verklaart dat u hem nog steeds zonder problemen opnieuw zou kunnen contacteren. Een dergelijk gebrek aan interesse voor elementen die belangrijk zijn in het kader van een asielprocedure, doet in aanzienlijke mate afbreuk aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees.

Er dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw reis vanuit Oekraïne naar België. U reisde per auto van Oekraïne naar België (CGVS, p.4). U weet niet via welke landen u naar België bent gereisd (CGVS, p.4). U hebt er totaal geen idee van via welk land u de

EU bent binnengereisd (CGVS, p.4). U hebt niets gemerkt van controles onderweg (CGVS, p.4). Welnu, uw onwetendheid aangaande het traject van uw reis en grens- of paspoortcontroles onderweg is niet geloofwaardig, aangezien een dergelijke reis een uiterst precarie onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland naar België, waar uw ouders thans verblijven. Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde reisweg werd gevonden in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. In het licht van deze informatie dient het onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u niet aan een persoonlijke controle zou onderworpen zijn, hetgeen u nochtans wel verklaart (CGVS, p.4); u verklaart dat u geluk had en bovendien was u alleen bezig met uw betrachting zo snel mogelijk uw ouders (in België) te vervoegen. Uw verklaringen over uw reis van Oekraïne naar België staven het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid over uw gevolgde reisroute werd gevonden in uw verklaringen omtrent uw laatst uitgereikte Armeens paspoort dat werd afgeleverd op 5 november 2008. U verklaart (CGVS, p.4) dat u het paspoort zelf bent gaan afhalen bij de paspoortdienst. Er moet opgemerkt worden dat u enkel een kopie van de eerste pagina van het paspoort hebt voorgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag. U verklaart (CGVS, p.5) dat R.(...) G.(...) voor u een uitreisstempel is gaan afhalen in Echmiatsin, maar u weet niet of hij dat gedaan heeft bij de paspoortdienst. U weet niet of R.(...) G.(...) iemand heeft moeten omkopen om uw uitreisstempel te regelen (CGVS, p.5). Op de vraag of u uw Armeens paspoort nog terug kunt krijgen, antwoordt u "misschien" (CGVS, p.5); R.(...) G.(...) zou het u opsturen, maar dat heeft hij tot op heden niet gedaan. Daarom werd u gevraagd of uw vader, van wie R.(...) G.(...) een goede vriend is, er nog bij hem heeft op aangedrongen; u verklaart dat dat niet gepast zou zijn en u hebt uw vader er niet meer mee lastig gevallen (CGVS, p.5). Welnu, op basis van dergelijke verklaringen ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt, waardoor de Belgische asielinstanties mogelijkerwijze verstoken blijven van belangrijke informatie. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd. Er moet worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees in uw herkomstland. Zo blijkt uit de door u neergelegde kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort, dat het paspoort werd uitgereikt op 5 november 2008. U verklaart (CGVS, p.7) dat u het paspoort in Echmiatsin, in casu de plaats waar u uw vrees voor vervolging situeert, bent gaan afhalen. Verder verklaart u (CGVS, p.7) dat u in Echmiatsin nog een paar keer kleren bent gaan kopen. Nochtans verklaart u eveneens (CGVS, p.7) dat u het beter vond om niet in Echmiatsin bij uw oma te blijven wonen, daar het er niet veilig was en daarom vestigde u zich in Oktemberyan. Welnu, dergelijke verklaringen zijn niet logisch en coherent; ze doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.3) dat u in **februari 2009** in België terugkeerde, na een verblijf van iets minder dan één jaar in Armenië. U verklaart (CGVS, p.3) dat u pas op **31 maart 2011** voor de derde keer asiel vroeg bij de bevoegde instanties, in casu ruim **2 jaar nadat u in België terugkeerde**. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u zich in de onmogelijkheid bevond om eerder opnieuw een asielaanvraag in te dienen. Welnu, van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, wordt verondersteld dat hij zich zo snel als redelijkerwijze verwacht mag worden, wendt tot de bevoegde asielinstanties, hetgeen u hebt nagelaten. Dergelijke vaststelling doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Uit uw verklaringen (CGVS, p.2, 5-6, 12) blijkt voorts dat u uw huidige asielaanvraag indiende om op die manier een wettig verblijf in België te hebben en aldus voor uw hier residerende ouders te kunnen zorgen. Welnu, hier moet opgemerkt worden dat de asielprocedure bedoeld is voor personen die verklaren een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, jegens hun herkomstland te koesteren. De door u ingeroepen asielmotieven kunnen bijgevolg niet in aanmerking worden genomen in het kader van uw huidige asielaanvraag. Voor het verkrijgen van een geldig verblijfsstatuut in België dient men beroep te doen op de geëigende procedure, zoals die wordt voorzien in de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. U legt een kopie voor van de eerste pagina van een door u verkregen Armeens paspoort. Het document bevat uw identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Inzake uw in Armenië uitgereikte paspoort wordt tevens verwezen naar eerder gedane vaststellingen. U legt ook een attest neer van een Belgische huisarts. Het document werd op 6 april 2011 op uw vraag uitgereikt. De betrokken huisarts verklaart dat uw aanwezigheid in de nabije omgeving van uw ouders absoluut noodzakelijk is, daar u als mantelzorger voor uw beide ouders fungeert. Weliswaar bevestigt dit attest een gedeelte van de door u ingeroepen asielmotieven, in casu uw wens om legaal in België te verblijven om voor uw ouders te zorgen, maar van een dergelijk asielmotief dient gesteld te worden dat het geen enkel verband heeft met een verklaarde nood aan internationale bescherming en de daarvoor voorziene asielprocedure bij de bevoegde instanties. Aldus wijzigen de door u voorgelegde documenten de hiervoor gedane vaststellingen geenszins in positieve zin. Er dient dan ook te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een

gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat de weigeringsbeslissing ten onrechte werd genomen omdat hij in het kader van zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk concrete en persoonlijke elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat hij wel degelijk wordt vervolgd en geïsoleerd door de lokale autoriteiten in zijn land van herkomst. Zo beweert hij duidelijk te hebben aangegeven dat hij persoonlijk wordt geïsoleerd door de troepen van generaal “Manuel Grigoria”, die met hem en zijn vader willen afrekenen omdat deze laatste nog langer weigerde om illegale producten te transporteren in opdracht van de generaal. Volgens verzoeker is het een raadsel waarom de bestreden beslissing daar geen melding van maakt. Verzoeker wijst erop dat een stijlclausule zoals geformuleerd door het Commissariaat-generaal dat “er niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade”, niet volstaat. Volgens verzoeker is de beslissing niet afdoende gemotiveerd. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker wijst erop dat hij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar zijn thuisland Armenië waar de toestand “zowel op macro als op micro gebied” helemaal niet veilig is. Op macro-gebied vermeldt verzoeker de mensenrechtenrapporten waaruit volgens hem blijkt dat in Armenië veel onschuldigen het leven laten of gefolterd dan wel verkracht worden. Verzoeker verwijst hierbij naar een website over de Armeense kwestie. Vervolgens wijst verzoeker op de oorlog omtrent de enclave “Nagorno-Karabach” waarbij vele onschuldige slachtoffers vallen. Volgens verzoeker is het niet veilig om hem terug te sturen naar een land in oorlog. Op micro-gebied wijst verzoeker op de aanhangers van generaal “Manuel Grigoria” die hem persoonlijk zouden viseren omdat zijn vader weigerde nog langer illegale producten te transporteren voor rekening van de generaal. Verzoeker stelt dat hij meermaals aan de dood is ontsnapt en dat het waanzin is hem door deze beslissing een zekere dood in te jagen. Volgens verzoeker maakt het terugsturen naar zijn land een inbreuk uit op de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker zich in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag, beroept op de asielmotieven die hij reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft ingeroepen. Voor zover verzoeker zich beroept op de asielmotieven die door zijn vader werden ingeroepen, wijst de commissaris-generaal op de weigeringsbeslissing die in hoofde van verzoekers vader werd genomen. Verder wordt in de beslissing gewezen op het feit dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas volgt uit een aantal tegenstrijdige verklaringen in verband met zijn detentie na zijn gedwongen terugleiding vanuit België. Verzoeker legde tevens in vergelijking met zijn eerste asielaanvraag andere verklaringen af over de persoon die hem in 2005 onderdak bood. Vervolgens ontbreekt elk materieel bewijs van de problemen die hij tussen april 2008 en februari 2009 zou hebben gehad en heeft hij onvoldoende inspanningen gedaan om zich nader over zijn actuele situatie te informeren in het land van herkomst. Er wordt in de bestreden beslissing eveneens gewezen op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen in verband met zijn reisweg en op het feit dat zijn gedrag niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaarde vrees voor vervolging. Zo zou verzoeker zijn paspoort zijn gaan afhalen in Echmiatzin, terwijl het daar volgens zijn verklaringen voor hem niet veilig was en diende hij zijn derde asielaanvraag in nadat hij reeds meer dan 2 jaar in België was teruggekeerd. Verzoeker diende blijkens zijn verklaringen zijn huidige asielaanvraag in om op een wettige manier in België te verblijven en aldus voor zijn in België verblijvende ouders te kunnen zorgen, wat geen motieven zijn die in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van de asielprocedure. De documenten die verzoeker voorlegt, zo wordt tenslotte in de bestreden beslissing vermeld, kunnen de gedane vaststellingen niet in positieve zin wijzigen.

3.5. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre verzoeker beweert dat hij nog steeds geviséerd zou worden omwille van de problemen die door zijn vader werden aangehaald in het kader van diens asielaanvragen, merkt de Raad op dat er in hoofde van verzoekers vader naar aanleiding van diens eerste asielaanvraag van 8 juni 2005 door de commissaris-generaal op 21 november 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en ingevolge diens tweede asielaanvraag, die dateert van 21 november 2006, op 22 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Tegen deze laatste beslissing, waarin het relaas van de vader van verzoeker volkomen ongeloofwaardig werd geacht, werd geen beroep ingesteld. Deze beslissing werd overigens aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, gehoorverslagen ouders + beslissingen). Verzoekers blote beweringen dat hij op diezelfde gronden wel degelijk een vrees voor vervolging koestert, vormt geen bewijs dat toelaat het besluit uit de eerder genomen beslissing om te buigen. Verzoeker kan overigens niet worden bijgetreden waar hij oppert dat er in de bestreden beslissing geen melding van wordt gemaakt. In de beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, in casu derde, asielaanvraag blijkt dat u zich beroept op asielmotieven die u reeds aanwendde voor uw eerste asielaanvraag. Daarnaast vraagt u opnieuw asiel aan omdat u in België (administratieve) problemen kent omwille van uw illegale verblijfsstatuut en u wenst tevens in België te blijven om voor uw ouders te zorgen. Welnu, er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven inzake uw verklaarde problemen in uw herkomstland en inzake andere door u ingeroepen asielmotieven dient te worden besloten dat zij niet ressorteren onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.*

Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uw ouders, V.(...)T.(...)-K.(...) (O.V. 6.020.550) en M.(...)T.(...)-K.(...) (O.V. 6.020.550) op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend. U beroept zich gedeeltelijk op de door uw vader ingeroepen asielmotieven, in casu de problemen die hij in 2005 zou gekend hebben omwille van het vervoeren van een vracht voor een gouverneur (CGVS p. 6, 8-10). Welnu, van deze door uw vader ingeroepen asielmotieven werd besloten dat ze een

onmiskenbaar bedrieglijk karakter hebben. Aangezien de door u nieuw aangebrachte elementen (tweevoudige arrestatie bij terugkeer naar Armenië), aldus voortvloeien uit de door uw vader aangehaalde problemen die bedrieglijk werden bevonden in het kader van zijn asielaanvraag, wordt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen in het kader van uw derde asielaanvraag eveneens reeds ondermijnd. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw vader werd genomen, wordt verwezen naar de hem betekende beslissing, waarvan een kopie werd gevoegd bij uw administratief dossier. Volledigheidshalve dient hier nog opgemerkt te worden dat uw vader geen beroep tegen voormelde beslissing instelde.” De commissaris-generaal beperkt zich dus geenszins tot een stijlclausule. Hierin kan geen motiveringsgebrek worden ontwaard.

3.6. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag had aangebracht, met name het feit dat hij deze asielaanvraag indiende om over een legaal verblijf in België te beschikken en zich te kunnen toeleggen op de mantelzorg voor zijn ouders (stuk 8, Verklaring DVZ, punt 37). De Raad neemt de motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande over en maakt deze tot de zijne.

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas, wat door hem als “micro-niveau” wordt omschreven, teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker over de onveiligheid op “macro-niveau”, zijn verwijzing naar een website over de Armeense kwestie, die de genocide van 1915 bespreekt, en de oorlog in Nagorno-Karabach laten niet toe om te besluiten dat er actueel in Armenië een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Er werd geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN